

— аязмо, въ гората, дето дохаждатъ селяни, отъ околнитѣ села. Свещенникътъ освѣтява водата на извора, отъ която се ръсятъ и пиятъ.

Още въ деня срещу 21 май всѣко отъ нестинарскитѣ села занася и натрупва отъ 30 до 50 кола сухи и сурови дърва всрѣдъ нѣкоя поляна близо до извора. На самия празникъ, подъ особенъ надзоръ се запалватъ дървата, за да се разгорятъ добре, до идването на процесията. Множеството съ иконата на чело, съ гайдитѣ и тѣпанитѣ, дохажда при огъня и до него завъртява хорѣ, а хората край огъня разбутватъ жарата на харманъ, около който разливатъ изобилно вода. До като играе още хорото, засвирватъ особена нестинарска свирня, която е тоже хороводна, и хорото продължава. Презъ това време ония които сж нестинари почватъ да бледнѣятъ, погледа имъ се помжтнява, на челото имъ излиза студена потъ, и който отъ тѣхъ се най-напредъ наелектризира, започва да подвиква ту-ту-ту или ху-ху-ху, което служи за признакъ, че го „прихваща“ св. Костадинъ. Хорото се прекъсва и сѣки гледа да заеме удобно мѣсто край огъня за гледане. Гайдитѣ и тѣпанитѣ продължаватъ да свирятъ и думкатъ, а прихванатиятъ презъ това време хвърля горнитѣ си дрехи и обувки, грабва иконата отъ приближилата до него бабичка и полюлявайки се на лѣво и на дѣсно, нагазва въ жарата, кръстосва я насамъ и натамъ, притропвайки и подскачайки надъ нея, до като може да трае, следъ което предава иконата на бабичката и отива да гази калъта отъ наляната около огъня вода.

Следъ първия нагазва другъ, трети, до като се изредятъ 10—15 души. Обикновенно играянето надъ огъня трае десетина минути. Презъ всичкото това време гайдитѣ свирятъ и тѣпанитѣ думкатъ най-усърдно. Когато нѣкой отъ играчитѣ иска да предскаже или да поржча нѣщо, той дава знакъ да спратъ свирнитѣ и думкането и казва каквото има да каже. Пророчествата или поржчванията сж много първобитни и се въртятъ се около закалането на курбанъ или правянето на нѣкой хаиръ, или, най-сетне, да се тачалъ светията, за да не прашалъ градъ на селото. Както и при други обществени празнувания и тоя день не минава безъ курбанъ, за който се коляли по нѣколко общински и частни бикове.